

— А спиш ти, сину? — Не вже, нене!

— Може, водиці би подать?

— Не хочу, — а зголов'є зладь!

Високо, як д домовині!..

— Ти що се знов, сину?

Хочеш мене осиротить?..

— Не, моя єдина!

Я не умру... Бо ось мені

Що снилась доля...

А се, мабуть, таки моя!

— Яка ж вна? — Соколя!..

Як у того легіника,

Що він мені снівся.

— Уповіж ми! — Я уповім:

Той місяць зарився

Геть десь в хмари... Аж оглухло!..

Лиш молня десь грає

Та на Довбуша могилі

Дуб з кедром дрімає.

Аж тут легінь набігає,

Обдертий, невбутий,

Неначе він на сім світі

Від долі забутий.

Ноги кровйов закипіли,

І руки кроваві...

І верг, нене, каманакон

В шовкову мураву,

І впав лицем на могилу,

Неначе без сили, —

І обіймив крозавими

Кроваву могилу.

"Довбущуку, наш ватаже!

Учуй мене з ями!

Ні я — щастя, ні я — долі,

Ні батька, ні мами...

Як журавель туманами,
По світі сім б'ються...
Подай мені іншу долю,
А не — возьму душу!
Хай не дражню вже тільки пси
Чужими хатами!.."

"Долі, хлопче! Царем будеш! —
Обізвалось з ями. —
І ме ти світ поклоняється,
Як сонцю в промінню...
Отак, друже! так, гуцуле!
Отак, мій легію!.."

"Царем, батьку? Я не хочу!
Царем я не буду! —
Я за ката не придався". —
"То Довбушем будеш! —
Обізвалось з-під могили,
Аж вжахлися гори. —
І заграє та кров чорна,
Уража, як море!
І будеш нев всіх дукарів
Поганих поїти!" —

"Я — Довбушем? Неє, калфо мій!
Ніколи у світі!
Тебе ж, може, не убила
Та нешта лукава?
Та гуцули не прокляли
За свою неславу?.."

"То кобзарем мені будеш! —
Гукнуло утретє,
Неначе грім, аж йойкнули
Всі гори-рокити. —
Коли не хоч в світі бути
Ти людям за бога,

О! то здихай псом голодним
У їх ти порога!.."

Та й тільки, ненечко моя!
З-за кичер червоно зоряло —
З-за кичер сонечко вставало,
Закерекорив ліс... а він —
Плаями в долини та й далі!..
А вслід за ним та доля гнала
З торбами, нене, навздогін!..